

Josefu J. předepsána všeobecná daň výdělková za dobu od 1. ledna do 31. května 1936 z hostince ze základu 4.500 Kč. Z uvedeného zjištění tudíž vysvítá, že příjmy Josefa J. přesahovaly ročně částku 4.000 Kč, a poněvadž podle § 91 obč. zák. byl Josef J. také povinen starati se o výživu své manželky Idy J., vyplývá z toho, že také ona nebyla odkázána na příjmy z výměnku, že tudíž její existenční minimum 4.000 Kč bylo v rozhodující době překročeno, a nemohlo proto býti i z toho důvodu vyhověno návrhu na zrušení exekuce ve smyslu § 330 ex. ř.

Nejvyšší soud uložil soudu první stolice nové jednání a rozhodnutí.

Důvody:

Je sice správný názor rekursního soudu, že omezení exekuce podle § 330 ex. ř. platí i pro exekuci vedenou na zadržené výměnkové dávky, a stačí v té příčině odkázati na odůvodnění napadeného usnesení. Avšak nelze schváliti názor rekursního soudu, že exekuce, o kterou jde, jest dovolena již proto, že povinní nedokázali, že v době, kdy zabavené splátky byly splatné, byl pro ně výměnek nutný, a dále proto, že jest zjištěno, že příjmy povinného manžela, který se podle zákona měl starati též o výživu své manželky, přesahovaly ročně 4.000 Kč. Co se týká první otázky, opřeli totiž povinní návrh na zrušení exekuce výslovně o ustanovení § 330 ex. ř. Z § 39 č. 2 a odst. 2, ex. ř. však vyplývá, že bylo povinností exekučního soudu, aby z úřední moci vyšetřil, zda jsou tu podmínky pro vedení exekuce, a tudíž i zda a pokud si povinní manželé mohli obstarati potřebnou výživu i bez splnění výměnku, zejména tedy, zda a co vydělávali anebo mohli vydělati provozováním hostinské živnosti (rozh. č. 5766, 7426 Sb. n. s.). Ale ani to, že rekursní soud podle vyšetřené daňové základny zjistil, že povinný manžel vydělával ročně přes 4.000 Kč, nestačí k rozhodnutí otázky, zda exekuce jest dovolena či nikoli. Vždyť žijí-li výměnkáři ve společné domácnosti, jest jejich výdělek na ně rozdělití a také z výměnku jest vypočítati existenční minimum pro každého z nich zvlášť (rozh. č. 2212 Sb. n. s.). Bude proto na exekučním soudu, aby vyšetřil, kolik mohli povinní v době, o kterou v souzeném případě jde, skutečně vydělati, a pokud tak zákonem každému vyhrazená částka 4.000 Kč přestala býti pro ně nutnou.

Čís. 16867.

Zajištění reálního patronátu knihovním záznamem na zavazeném statku nelze povolití na pouhé oznámení a žádost příslušného správního (okresního) úřadu nebo finanční prokuratury podle § 38, písm. c), knih. zák. a dvor. dekretu č. 577/1786, lit. c), č. 789/1806 a 113/1836 Sb. z. s., nýbrž lze jej zapsati do zemských desk buď podle soukromé listiny podle § 32 knih. zák., nebo podle veřejné listiny podle § 33,

písm. a), knih. zák., má-li v obou případech listina náležitosti §§ 26, 33, písm. a), 32, písm. b), knih. zák., nebo podle exekučního titulu (§ 33, písm. b), d), knih. zák.).

(Rozh. ze dne 21. dubna 1938, R I 166/38.)

Dopisem ze dne 24. dubna 1937, č. 10826/37, oznámil okresní úřad v M. finanční prokuratuře v P., že na velkostatku »Ch.«, zapsaném ve vložce č. 382 zemských desk, vážne reální patronát k římskokatolickému kostelu a faře v Ch., o němž přísluší rozhodnouti správnímu úřadu, a požádal finanční prokuraturu, aby co nejrychleji zařídila knihovní vyznačení a zajištění patronátního práva a povinností na nemovitostech zapsaných ve vložce č. 382 zemských desk s vyznačením jejich veřejnoprávní povahy a předností před ostatními knihovními závadami. Poté finanční prokuratura podala na krajský soud civilní v P., odvolávajíc se na § 38, písm. c), knih. zák. a na dvorské dekrety č. 577/1786, lit. c), 789/1806 a 113/1836 Sb. z. s., žádost, aby byl podle shora uvedeného dožádání okresního úřadu v M. povolen ve vložce č. 382 českých desk zemských na listu C) spravení nepotřebující záznam reálního patronátu jako veřejnoprávního reálního břemene ve prospěch římskokatolického kostela a fary v Ch. s vyznačením přednosti před všemi knihovními věřiteli a na listu A) poznámka tohoto reálního patronátu jako oprávnění. P r v ý s o u d žádosti vyhověl, r e k u r s n í s o u d ji zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Je pravda, že církevní patronát může váznouti na statcích zapsaných v zemských deskách a ve velkém počtu případů také vážne bez knihovního vyznačení, a rovněž je pravda, že takový patronát může býti knihovně vyznačen. Ale z toho neplyne, že by mohl býti knihovně zapsán na pouhou žádost příslušného správního úřadu nebo finanční prokuratury bez náležitostí předepsaných v §§ 26, 31, 32 a 33 knih. zák. Dvorský dekret ze dne 4. ledna 1836, č. 113 Sb. z. s. se týká konkurenčních příspěvků a na souzený případ se tedy nevztahuje, rovněž se naň nevztahuje dvorský dekret z 18. září 1786, č. 577 lit. c) Sb. z. s., který se týká zajištění státní pokladny. Dvorský dekret ze dne 24. října 1806, č. 780 Sb. z. s. se týká zajištění takových p o h l e d á v e k, které se nehodí k soudnímu řízení, nýbrž o kterých politickým úřadům samým náleží je vyšetřiti, anebo rozhodnouti a je vymoci, ale v souzeném případě nejde o žádnou pohledávku. Zbývá tedy jedině ustanovení § 38, písm. c), knih. zák., podle něhož může býti knihovní záznam vykonán na požádání veřejných úřadů v případech, v kterých jsou podle své působnosti povolány, aby nařídily z úřední moci zajištění nároků státní pokladny nebo fondů neb ústavů, které jsou pod správou státu, země

neb obce, jakož i náhradních nároků ze správy majetků, které jsou pod soudní péčí, a to zajištění zástavou. Jde tedy jediné o zajištění nároků. Avšak patronát jest soubor oprávnění a nároků, vztahujících se ke kostelu nebo k nižšímu církevnímu obročí, a tvoří jednotný a nerozlučný soubor práv a závazků, jež se nedají z celkového poměru vyjmouti a osamotniti (rozh. č. 1849 Sb. n. s.). Takový nerozlučný soubor obapolných práv a závazků, s nimiž jsou spojeny dalekosáhlé následky jak pro kostel a církevní obročí (živení zchudlého patrona), tak pro patrona (stavební břemeno, opatřování kostelních potřeb a poskytování deputátů), § 38, písm. c), knih. zák. na mysli nemá a nelze to z jeho doslovu dovoditi, a lze proto patronát do zemských desk zapsati buďto na základě soukromé listiny podle § 32 knih. zák., nebo na základě veřejné listiny podle § 33 lit. a) knih. zák., v obou případech musila by však listina ta obsahovati výslovné prohlášení toho, jehož právo se má omeziti, zatížiti nebo zrušiti (§§ 26, 33, písm. a), 32, písm. b), knih. zák.), nebo cestou exekuční na základě exekučního titulu (§ 33, písm. b), d), knih. zák.), nikoli však na pouhé oznámení a žádost okresního úřadu anebo na pouhou žádost finanční prokuratury.

Čís. 16868.

Vlastník motorového vozidla, který sám nahradil osobám poškozeným při střetnutí jeho motorového vozidla s jiným motorovým vozidlem celou škodu, jest oprávněn ve sporu, v němž se domáhá vlastník druhého motorového vozidla na něm a na jeho řidiči náhrady jemu vzniklé škody, namítati k započtení onu část náhrady vyplacené třetím osobám, která odpovídá vzájemnému poměru zavinění řidičů obou motorových vozidel na srážce.

(Rozh. ze dne 21. dubna 1938, Rv I 1239/37.)

Proti žalobě, kterou se žalobce, jenž řídil svůj osobní automobil a utrpěl škodu při srážce svého automobilu s autobusem žalované společnosti, domáhá na žalovaných (společnosti jako vlastníci autobusu a řidiči autobusu) náhrady škody, přednesli žalovaní, že žalobce sám zavinil po případě spoluzavinil utrpěnou škodu, a dále namítla žalovaná společnost k započtení vzájemnou pohledávku, ježto nahradila osobám poškozeným v autobusu škodu, která jim vznikla při uvedené srážce motorových vozidel. Soud první stolice dospěl k názoru, že srážku vozidel spoluzavinili stejným dílem žalobce i žalovaný řidič autobusu spoluzalované společnosti, uznal celý žalobní nárok a vzájemnou pohledávku namítanou k započtení polovicí důvodem po právu, a to zažalovaný nárok částkou 15.860 Kč 35 h a vzájemnou pohledávku žalované společnosti částkou 9.208 Kč 10 h, takže odsoudil žalované, aby solidárně zaplatili žalobci 6.625 Kč 25 h s přísl., jinak žalobu za-